

Oost, noch west,  
noch zandwoestijn



# Oost, noch west, noch zandwoestijn

Niels van Berken

Schrijver: Niels van Berken  
Coverontwerp: Niels van Berken  
ISBN: 9789402128147  
© Niels van Berken

1. De krakkemikkige slagboom, ging met schokken omhoog. Onzeker drukte mijn vader op het gaspedaal, van zijn nieuwe *Mercedes-Benz*. Niemand van ons bewoog. Niemand ademde. Langzaam, wurmde de auto zich door de smalle entree van de camping. De receptie, pikdonker en duidelijk verlaten, maakte geen welkome indruk.

Alsof ik kind aan huis was, wees ik mijn vader op de afslag naar rechts, een kleine twintig meter verderop. Hij sloeg netjes af, zoals ik hem dicteerde. Vol moed, trotseerden wij twee misvormde minirotondes. Compleet door elkaar heen gehutst, lukte het ons daarna, een ietwat bredere weg te bereiken. Deze weg, om het zo maar te noemen, liep in een cirkel. Het omsloot een weids stuk gras, dat er ook buiten ruim baan kreeg. Aan weerszijden, was het bezaaid met talloze identieke chalets. Mijn nieuwe thuis.

De woningen oogden vrij goed onderhouden en het merendeel bewoont, door kentekens uit andere landen. Voornamelijk Poolse maar ook enkele welke ik niet kon plaatsen.

‘Apart hoor, zo de camping op te rijden.’, zei mijn moeder met een vies gezicht.

‘Wel leuk toch?’, zei ik zelf ook twijfelend, over wat ik zag. Tijdens het bezichtigen was er vrijwel niemand thuis geweest. In de avond is dat duidelijk anders. ‘Ik woon in chalet 408. Nog twee huisjes verder, pap.’

‘Links of rechts? Waar dan?’, vroeg mijn pa, terwijl hij druk om zich heen keek.

‘Hierzo, aan de linkerkant!’, riep ik in zijn oor. ‘Parkeer hier maar, of rij dat stukje gras daarginds maar op. Het maakt niet echt uit... denk ik.’

‘Ik parkeer wel gewoon voor je woning.’, zei mijn pa geconcentreerd.

De chalets aan dezelfde kant van de weg, stonden om en om, haaks aan elkaar opgesteld. Slechts op twee à drie meter afstand van elkaar. Per twee woningen, werd een schaars betegelde oprit gedeeld. Nogal karig.

Ik deelde de mijne, met de bewoners van 410. Hun voordeur sloeg open richting de achterkant van het huisje tegenover hen. Mijn eigen, richting de weg. Daarnaast viel mij op, dat er pal naast het onderkomen van mijn burens, een vrij groot busje geparkeerd stond. Eentje, waar makkelijk een stuk of acht man in past. Het kenteken las *RO*.

‘Alles is wel mooi verhuurd zo, aan dat buitenlandse spul.’, zei mijn moeder. ‘Weet je zeker, dat je al die tijd middenin dit zootje wil zitten? Tussen die... mensen...’

‘De bewoners hier zijn juist heel rustig, volgens de eigenaar. Harde werkers... en hij stelt nog nooit een probleem gehad te hebben met een buitenlandse huurder. Ik weet niet of het waar is... maar dat zullen wij wel zien.’, zei ik niet met de bedoeling haar te overtuigen.

‘Ja precies, ik kan het me namelijk niet voorstellen. Die lui zuipen alleen maar van dat goedkope bier, van de *Lidl* of de *Aldi*.’, zei mijn vader, in een poging grappig te zijn.

‘Waarom duur bier drinken, als het ook goedkoop kan...’, zei ik licht geïrriteerd. ‘Wees maar gewoon blij voor mij, dat ik nog iets heb kunnen vinden, voor de komende drie maandjes. Voor je het weet is dit hele campinggebeuren weer verleden tijd.’

‘Dat is ook zo, schatje. Maar toch... ik wil niet dat je onnodig in de sores van anderen terecht komt. Dus, als er ook maar iets is... of als je gewoon terug naar huis wilt komen, dan bel je me, hè!’, eiste mijn moeder.

‘Doe ik... oké? Helpen jullie mij even met dragen?’, vroeg ik ze lief.

‘Tuurlijk, de achterbak is al open. Ik ben wel benieuwd hoe het er vanbinnen uitziet, eigenlijk. Het is nog best groot, als je het zo van dichtbij ziet.’, zei mijn pa, terwijl hij energiek uit de auto sprong.

‘Klopt, het is bedoelt voor vier personen. Dus het is groot zat, zo’n 35 vierkante meter als ik het goed heb.’ Het was inderdaad meer dan groot genoeg. Mijn moeder en ik stapten voorzichtiger uit de auto. Je kon nauwelijks wat zien, in het donker.

Nieuwsgierig als ik ben, keek ik door het glas van de voordeur bij mijn burens naar binnen. Ik telde maar liefst drie mannen, van middelbare leeftijd. Gezellig naast elkaar. Op de hoekbank. Ze zagen er Oost-Europees uit. Ik kon niet echt herkennen uit welk land precies... Ze lijken ook allemaal op elkaar, daar in het oosten. Een beetje als in China. Met van die haren, zonder iets erin. Een ronder gezicht dan mannen van hier, joggingbroeken, vesten en vooral truien met capuchons. Onmiskenbaar uit een Oostblokland.

‘Weten jullie waar *RO* voor staat als landsafkorting?’, vroeg ik aan mijn ouders.

‘Roemenië.’, stelde mijn vader.

‘Ja, dat armzalige land bij Moldavië, van die sneue reclames op tv, van *Omroep MAX*. Waar iedereen in van die krotten leeft en ze hun handen en voeten moeten laten amputeren, omdat ze kapot zijn gevoren door de kou.’, voegde mijn moeder eraan toe.

‘Jezus, overdrijf niet zo. Ik vroeg alleen waar *RO* voor staat.’, zei ik stiekem wel vermaakt.

‘Rotzooi!’, riep mijn moeder, met een bulderende lach na.

‘Mam, straks verstaan ze wat Nederlands. Doe even normaal. Ga maar vast naar binnen.’, zei ik met een brede glimlach op mijn gezicht. Hardhandig drukte ik haar de sleutel van de voordeur in haar hand. Zelf pakte ik vast twee van de vijf vuilniszakken uit de kofferbak.

In feite was alles al aanwezig in de rechthoekige blokkendoos, gezien het officieel bestemd is voor vakantieverhuur. De zakken had ik dan ook enkel volgepropt met wat noodzakelijke spullen, zoals handdoeken, dekens, kleding en wat verzorgingsspullen. En uiteraard het enige echte onmisbare, mijn geliefde ruktop.

Mijn moeder besteeg het zijwaartse opstapje naar de voordeur en sloeg hem wagenwijd open. Met haar hand reikte ze naar een lichtknopje, vond hem tot mijn verbazing, en ging voorzichtig op onderzoek uit. Zelf klom ik ook de verhoging op en plaatste beide zakken om de hoek van de ingang. Mijn vader volgde mijn voorbeeld, met nog eens twee zakken.

‘Ik haal de laatste wel even. Heb je de autosleutel?’, vroeg ik aan mijn vader. Inmiddels stond hij in het midden van de kamer, naast mijn moeder, zorgelijk om zich heen te kijken. Hij gaf mij zijn sleutel en op mijn dooie gemak, liep ik naar de auto.

De laatste zak woog het minst. De kofferbak liet ik hard dichtvallen en ik drukte op het knopje, om hem automatisch te vergrendelen. Eenmaal omgedraaid en klaar om terug te lopen, staarde er vanachter de vochtige voordeur van 410, een vierde buitenlander naar buiten. De man keek mij recht in mijn ogen. Van binnen, schok ik mij kapot.

Hij keek boos en geheel reflexmatig begon ik stom genoeg burgerlijk te zwaaien, met mijn hand waarin ik de autosleutels vasthield. Op zijn beurt, schoot zijn hoofd in een soort wantrouwende reactie naar achteren. Geheel onverwacht, haalde hij toch netjes zijn rechterhand uit zijn broekzak. Hij hield hem kort omhoog, waarop hij zich bij de rest van de buitenlanders op de bank liet vallen. En dat alles, nog voor ik de deur had bereikt.

‘Nou...’, vloog ik zuchtend naar binnen. ‘Ik heb al contact gehad hoor, met de burens... en ze lijken mij heel aardig. Ze zwaaiden zelfs heel vriendelijk.’, zei ik uitlokkend richting mijn moeder.

‘Ha-ha! Alsof die lui behoefte hebben aan vriendelijkheid. Als je naar ze kijkt dan lachen ze en als je slaapt stelen ze je huis leeg.’, hapte mijn moeder.

‘Sjonge jonge zeg, buitenlanders triggeren echt iets bij jou, hè. Dat is echt niet normaal.’, hapte ik op mijn beurt. ‘lusten jullie nog een kopje koffie ofzo? Ze hebben hier een *Senseo* staan en ik ben zo vrij geweest koffiepads van huis mee te nemen.’

‘Ik hoef geen koffie, doe maar water.’, zei mijn moeder.

‘Doe maar water.’, echode mijn vader. ‘Ik heb even geen trek in koffie.’

‘Ok dan...’, zei ik, terwijl ik twee matte glazen met water liet vollopen. ‘Ik kan jullie helaas niks te eten aanbieden. Trouwens, ik moet ook nog avondeten halen, nu ik erover nadenk. Er is hier gelukkig een supermarkt vlakbij, vijf

minuutjes lopen, ofzo. Ik loop straks wel even met jullie mee naar de uitgang. Hier is jullie water.'

'Is goed.', zei mijn moeder die haar glas meteen leegdronk. Mijn vader deed hetzelfde.

'Willen jullie anders al gaan?', vroeg ik spontaan. 'Dan ga ik gelijk even langs de supermarkt. Ik red mij zo wel...'

'Weet je het zeker... dan heb je wel mooi even de tijd, inderdaad. Let je goed op jezelf?', vroeg mijn vader.

'Jazeker!', zei ik geruststellend. 'Je kent mij toch. Een stoere jonge vent! Ik sla ze allemaal van mij af, als ze aan mij komen...'

'Zullen wij dan maar ouwe...?', zei mijn moeder tegen mijn vader, waarop zij samen naar de uitgang liepen.

'Ik hou van jullie, hè oudjes!', zei ik oprecht. 'Pas op bij het afstapje!'

Wij liepen met zijn drieën richting de auto. Halverwege gaf ik beide ouders nog een afscheidszoen. Mijn moeder op haar mond en mijn vader bovenop zijn hoofd. Ondanks dat mijn vader ongeveer een meter negentig is, ben ik lang genoeg om dat te kunnen doen. Hij houdt zijn hoofd tegenwoordig zelfs iets gekromd, als ik mijn ma gedag zeg, wetende wat er gaat komen.

'Loop je niet meer mee om boodschappen te doen?', vroeg mijn moeder verrast, toen ze merkte dat ik midden op het veldje bleef staan.

'Uh...', begon ik. 'Ga maar vast! Ik moet mijn tas eerst nog uitpakken, voor ik naar de supermarkt kan gaan, besef ik mij nu... Hier hebben jullie het magneetje, voor de slagboom.', legde ik uit, terwijl ik het tevoorschijn toverde.

'Ok... wat jij fijn vindt. Kom je snel langs?', vroeg ze reikend naar het magneetje.

'Doe ik... Tot snel! Tabee! Doeg! Dag!', riep ik, waarna de autodeuren zonder veel overpeinzingen achter hen dichtsloegen. Zij reden de weg op en zwaaiden hevig, vooral mijn moeder. Ik zwaaide rustig terug en eenmaal uit het zicht, keerde ik mij weer om.

Opnieuw, beklom ik de drie houten treeën. In het verlengde van mijn gezichtsveld, keek ik recht bij mijn burens naar binnen. Nog steeds, hingen zij alle vier onderuitgezakt, op de bank. Op één na, bekeken ze als zombies hun kleine televisiescherm. Allemaal, behalve dezelfde buitenlander als eerder. Hij keek mij strak aan.

Hij had iets. Iets, maakte hem anders dan de rest van de groep. De meest aantrekkelijke. Ik voelde hoe ik, om andere redenen dan het weer, rood begon te kleuren.

Juist op dat moment, keek toevallig een van de andere buitenlanders in mijn richting, gevolgd door de overige twee. Gezamenlijk, brachten ze een vreemd gejoel ten gehore. Het klonk voor mijn gevoel, als iets typisch Roemeens, ook al

had ik in mijn leven nog nooit één Roemeen horen joelen. Ze deden het allemaal, behalve hij.

Opgelaten, opende ik de voordeur. Gehaast stapte ik over de drempel. De deur draaide ik als eerst op slot. Daarna sloot ik de gordijnen. Ik snakke, naar adem. Mijn hart bonkte in mijn keel... en tegelijkertijd, maakte de voelbare spanning, dat het naast in mijn keel, ook onbeheersbaar tussen mijn benen klopte.

2. Ruim op tijd kwam ik aan, bij de kantine van de rechtenfaculteit. Charlie zat al binnen. Wij hadden precies zó vroeg afgesproken, dat wij samen konden ontbijten voor het hoogtepunt van de dag. Op haar na, zat er niemand. De toko zelf was ook pas open, zo te zien. Een van de kantinedames plaatste net het reclame bord voor de ingang.

‘Goedemorgen!’, groette ik vrolijk.

‘Goeiedag!’, riep de dame terug. Achter haar aan, liep ik stilletjes de kantine binnen. Vanaf een kleine afstand tot mijn studiegenootje, die met haar rug naar mij toegekeerd zat, stormde ik met hoge snelheid op haar af. Het arme schaap.

‘Yo! Hoe is het?’, riep ik hard, terwijl ik haar op haar schouders tikte. Van schik viel ze bijna van haar stoel.

‘Hé! Klootzak... Ik schok mij kapot, man... Het gaat prima! Met jou? Al ingeburgerd op de camping?’, vroeg ze met een grijns op haar gezicht. Klaar om mij ieder moment terug te pakken.

‘Mooi, mooi!’, reageerde ik. ‘Het chaletje is echt ruim! Ik zit wel op mijn plek daar... Er zitten wel echt alleen maar buitenlanders om mij heen... moet ik zeggen’

‘Oh, je zit niet eens in een huisje ofzo?’, vroeg ze verbaasd.

‘Nope... ik zit nu in een soort woonwagen, op wielen zelfs geloof ik. Maar de zijkanten van de woning sluiten wel aan op de grond. Ze hebben er volgens mij speciaal planken tegenaan getimmerd, zodat het meer op een huisje lijkt. Dus je ziet geen wielen!’, schetste ik een beeld van mijn nieuwe onderkomen, geheel tot haar genoegen.

‘Koning...! Je woont nu dus gewoon in het Groesbeekse kamp.’, probeerde ze haar slag te slaan.

‘Ja, bijna wel... Naast mij woont een stel Roemenen die hier zijn om te werken. Tenminste... dat neem ik aan. Vanochtend vertrokken ze nog eerder dan ik. Al om zeven uur...’

‘Hartstikke illegaal natuurlijk...’, zei ze.

‘Ja misschien wel... maar ze werken tenminste.’, besloot ik. ‘Oh... en waarom ik over ze begin... een van mijn vier Roemeense burens is echt zó lekker. Die mag wat mij betreft wel even langskomen voor een romantisch diner...’, zei ik dromerig.

‘Gadver, doe is normaal!’, reageerde ze er vlug achteraan, met twee diep gefronste wenkbrauwen. ‘Wat gaan jullie samen eten dan? Patat met bier?’

‘Zou kunnen, toch? Rosétje erbij. Of inderdaad bier... Ik denk eigenlijk dat hij te stoer is om rosé te drinken. En dan kijken wij een leuk filmpje... En dan...’, droomde ik rustig verder.

‘... gaan jullie trouwen en krijgen jullie een kind, met zijn lelijke Roemeense zus als draagmoeder. In Roemenië!’, ging ze verder. Ze kon haar pret niet op.

‘Jeetje... klinkt wel goed toch!’, zei ik weer met beide benen op de grond. ‘En dan leven we nog lang en gelukkig... Superromantisch. En met mega veel geile seks, hè.’

‘Serieus...? Het is echt net zeven uur... Jullie zijn ook allemaal een pot nat.’, klaagde ze. ‘Mijn vriend werd vanochtend wakker met een odol en liep me echt gewoon te prikken als een hitsige hond. En dan ook nog verontwaardigd doen als ik niet gelijk toehap, als een wanhopig mokkeltje... de sukkel.’

‘Hoezo sukkel? Is toch geil als je vriend met een stijve wakker wordt en dan ook nog de moeite neemt je te betrekken in zijn geilheid!’, zei ik zo hard, dat de kantinedames in de keuken begonnen te giechelen als kleine meisjes.

‘Gast...’, fluisterde Charlie. ‘Dat is ook wel zo... maar het is gewoon echt elke dag hetzelfde... Ik bedoel... soms wil ik gewoon eerst romantisch ontbijten, voordat hij mij aanrand.’

‘Jeetje...!’, riep ik half schaterend van het lachen. ‘Gaaf het een beetje? Gelukkig heb je mij nog, om je te voorzien in je behoeftes!’, riep ik opnieuw te hard.

‘Nou... doe niet zo!’, zei ze nog half slaperig. ‘Vertel is wat meer over die Roemeen van je, waarmee je wél de romantiek gaat beleven.’, zei ze met samengeknepen ogen en een véél te brede glimlach.

‘Ok...’, begon ik met twee evenzeer samengeknepen ogen. ‘Hij heeft duidelijk veel borsthaar, voor zover ik kon zien, en een goed bijgehouden baardje van een dag of tien oud, schat ik. Het staat hem echt heel goed, een beetje zoals bij Spanjaarden, die hun baardje laten staan. Bij hun staat het ook altijd super geil. Echt een baardenland daar.’

‘Ja, maar heb je hem al gesproken bedoel ik?’, vroeg ze.

‘Dat komt nog... dat komt nog... ik woon er net een dag! Jezus... Char... en dan klagen over je prikker, hè...! Ik heb nog helemaal geen kans gehad om hem aan te spreken en bovendien is hij duidelijk hetero... Ik kan mij niet voorstellen dat hij van de verkeerde kant is. Zou wel super zijn natuurlijk... maar dan nog. Wat moet je ermee, hè. Waarschijnlijk praat hij alleen maar dat vage Roemeense taaltje. Daar is echt geen touw aan vast te knopen.’

‘Oh, ja... dat ook nog! Hij kan natuurlijk geen woord Nederlands. Dan moet je maar gebaren.’, zei ze, terwijl ze met twee vingers een piemel vormde en hem liet verdwijnen in haar vuist.

‘Jeetje... Hoe oud ben jij?’, zei ik met opgetrokken wenkbrauwen, tot hoog op mijn hoofd.

‘Ouder dan jij bent, lul!’, zei ze gapend. ‘Het is nog zó vroeg! Ik heb helemaal geen zin in het college. Het wordt vast weer zo’n langdradig verhaal wat ook in tien minuten had gepast.’

‘Nee, joh! Het wordt vast leuk.’, zei ik overdreven nep.

‘Wil jij koffie halen? Ik heb geen zin om te lopen.’, smeekte Char. ‘Ik heb last van mijn buik.’

‘Ja hoor... ik loop wel even. Wil jij nog iets anders? Nog iets te eten ofzo?’, vroeg ik met mijn gedachten bij mijn buurman.

‘Nee, dankje... ik heb alles al.’, zei ze, met haar handen om haar buik geklemd.

‘Ok dan... ik heb wel trek in iets lekkers.’